

Roboam

Versete călăuzitoare: 2 Cronici 11

Putem fi siguri că niciodată în istoria Adunării nu va veni o zi, oricât de întunecată și dificilă ar fi ea, în care să nu existe lumină în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-l călăuzi pe credinciosul care dorește să meargă pe calea ascultării. Putem rata calea din cauza ignoranței sau a voinței proprii, putem fi indiferenți față de ea din lipsă de devotament, putem să ne ferim de ea din lipsă de credință, dar lumina căii este acolo pentru cei care o caută și doresc să meargă în ascultare de Cuvânt. Această lumină nu se găsește doar în Noul Testament sub formă de instrucțiuni, ci și în Vechiul Testament sub formă de ilustrație. Să analizăm, așadar, o scenă din Vechiul Testament, care ne va ajuta să înțelegem marile principii neschimbate ale lui Dumnezeu, care ar trebui să ne ghideze în ziua sciziunii și a împrăștierii în rândul poporului lui Dumnezeu.

Până în zilele lui Roboam, poporul lui Israel fusese unit într-o singură împărăție; odată cu începutul domniei lui, a fost divizat. Ne oferă istoria acestei divizări o oarecare lumină în ceea ce privește despărțirile teribile care au împrăștiat poporul lui Dumnezeu în zilele noastre? Noi credem că da.

Mai întâi ne putem întreba: Care a fost cauza acestei divizări? Divizarea efectivă a avut loc în zilele lui Roboam, dar pentru a-i descoperi rădăcina trebuie să ne întoarcem în zilele lui Solomon. Astfel, în ceea ce privește orice divizare în rândul poporului lui Dumnezeu, adevăratul motiv, spre deosebire de divizarea reală, se află adesea mult mai în urmă. 1 Împărați 10.26-29 împreună cu capitolul 11 din această carte ne vor arăta rădăcina acestei mari divizări în Israel. Totul se datorează pierderii devotamentului față de Dumnezeu și abaterii de la Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a înțelege adevărata natură a acestui eșec, trebuie să ne amintim că Legea lui Moise dădea instrucțiuni foarte precise pentru împărat. În Deuteronomul 17.14-20, împăratul este avertizat împotriva mondenității, pe de o parte, și a neascultării de Cuvânt, pe de altă parte. Împăratul nu trebuia să-și înmulțească caii; nu trebuia să facă poporul să se întoarcă în Egipt, căci Domnul spusese: „Să nu vă mai întoarceți pe această cale.” El nu trebuia să aibă mai multe nevestele, și nu trebuia să-și înmulțească mult argintul și aurul. Pe de altă parte, el trebuia să scrie o copie a Legii și „să citească în ea în toate zilele vieții sale”, pentru a învăța frica de Domnul și pentru a respecta toate cuvintele Legii.

Întorcându-ne acum la capitolele 10 și 11 din prima carte a Împăraților, aflăm că împăratul Solomon eșuează. El înmulțește caii, face ca o parte din popor să se întoarcă în Egipt, înmulțește soțiile și înmulțește mult argint și aur. Pe lângă aceasta, deși se scriu multe despre bogăția, înțelepciunea și splendoarea lui Solomon, nu ni se spune niciodată că el a citit Legea Domnului. Așa că, în cele din urmă, Domnul este nevoit să-i spună: „N-ai ținut [respectat] legământul Meu și rânduielile Mele pe care ți le-am poruncit” (1 Împărați 11.11).

Astfel, descoperim aici rădăcina divizării în Israel și - nu putem spune asta? - rădăcina tuturor divizărilor care au avut loc în poporul lui Dumnezeu. Mai întâi, mondenitatea (asemănarea cu lumea) îi răpește poporului lui Dumnezeu devotamentul credincios, iar apoi urmează neascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Din cauza acestor lucruri, Dumnezeu îi spune lui Solomon că împărăția va fi ruptă în două. Cu toate acestea, trebuie să ne amintim că divizarea nu se va produce doar din cauza eșecului împăratului, ci și din cauza eșecului poporului. Când profetul Ahia îl informează pe Ieroboam că împărăția va fi împărțită în curând, nu spune nimic despre eșecul lui Solomon, ci vorbește doar despre eșecul poporului. Împărțirea va veni, zice Domnul, „fiindcă M-au părăsit și s-au închinat Astarteei ... și n-au umblat în căile Mele, ca să facă ce este drept în ochii Mei și în rânduielile Mele și în judecățile Mele” (1 Împărați 11.31-33).

Aici găsim din nou că rădăcina împărțirii este mondenitatea, întoarcerea la alți dumnezei și neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, dar acum în legătură cu poporul. Nebunia și eșecul conducătorilor, oricât de mari ar fi, nu ar cauza neapărat sciziune, dacă nu ar fi din cauza stării josnice a poporului lui Dumnezeu în general. „Astfel a fost cu tine”, condamnă individul; „M-au părăsit”, dezvăluie starea josnică a poporului, care urmează după eșecul împăratului (conform cu versetele 11 și 33).

Aceasta a fost, așadar, rădăcina divizării, dar cum s-a produs divizarea în realitate? Istoria sa o găsim în 1 Împărați 12 și 2 Cronici 10. Împăratul Solomon moare, iar fiul său Roboam urcă pe tron. Imediat apare o criză. În anii precedenți a existat o lungă istorie de măsuri dure și de exploatare opresivă, iar acum o parte a poporului se ridică în semn de protest împotriva acestui lucru. Cum este întâmpinat acest protest de către liderul din acea zi? Roboam este sfătuit de către bătrâni, care sunt bogăți în experiență, că totul va fi bine dacă va fi „bun cu poporul acesta și le va fi pe plac” și „le va spune cuvinte bune” (2 Cronici 10.7).

Sfatul bătrânilor este spiritual; mult diferit este însă sfatul naturii, așa cum el este dat prin intermediul „tinerilor”. Aceștia îl sfătuiesc pe Roboam să urmeze o cale, care pare deosebit de recomandabilă naturii, prin aceea că el aplică o linie strictă și menține autoritatea și măreția regalității. Din păcate, Roboam urmează sfatul naturii. El adoptă o atitudine arogantă și nerezonabilă și îi amenință pe protestatari cu o pedeapsă severă și extremă (1 Împărați 12.12-15). Vehemența împăratului este întâmpinată de vehemența poporului, care îl ucide cu pietre pe emisarul împăratului și, ca urmare, divizarea este realizată (1 Împărați 12.16-19).

Cu toate acestea, a judeca împărțirea doar pe baza nebuniei lui Roboam ar însemna să pierdem cu totul din vedere gândurile lui Dumnezeu. Poporul din zilele acelea, în posesia faptelor simple ale aceluiași caz, ar fi putut concluziona că împărțirea s-a datorat exclusiv nebuniei lui Roboam. Ei ar fi putut să argumenteze: „Dacă Roboam nu ar fi afișat o atitudine atât de arogantă și nerezonabilă, amenințând să ne aducă pe toți în robie prin exercitarea unei pedepse violente asupra poporului lui Dumnezeu, nu ar fi existat nicio divizare.” Dar oricât de rezonabile ar părea astfel de argumente pentru simțul natural, ele ar fi fost totuși greșite. Este adevărat că nebunia lui Roboam a fost cauza imediată a divizării, dar cuvântul lui Dumnezeu

în judecată a fost rostit cu mult înainte de cuvintele aprige ale împăratului, iar mâna puternică a lui Dumnezeu în disciplină era în spatele mâinii slabe a împăratului. Guvernarea sfântă a lui Dumnezeu a rupt împărăția, iar fundalul pedepsei din partea lui Dumnezeu a fost starea josnică a poporului.

După ce împărțirea a fost realizată, găsim că istoria ulterioară a lui Roboam este extrem de instructivă, prin aceea că ne arată ce capcane trebuie să evităm și ne învață ce curs trebuie să urmăm în fața împărțirilor.

Roboam pune imediat totul în mișcare pentru a reuni din nou poporul lui Dumnezeu și, în conformitate cu metodele vremii, adună o armată în acest scop. Nu există nicio îndoială că era în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu că poporul ar trebui să fie una. Ei au fost una la începutul căilor lui Dumnezeu cu ei, iar în zilele următoare vor fi una, conform cuvintelor profetului: „Și-i voi face o singură națiune în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat pentru ei toți; și nu vor mai fi două națiuni, nici nu vor mai fi despărțiți în două împărății” (Ezechiel 37.22). Prin urmare, s-ar putea părea că Roboam a fost justificat în eforturile sale de a pune capăt divizării și de a uni poporul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, el - și tot Israelul împreună cu el - a trebuit să învețe că cele zece triburi erau încă „frații” lor, în ciuda divizării, și că nu trebuiau să se ridice și să se lupte cu ele. Mai mult, Șemaia, omul lui Dumnezeu, i-a spus lui Roboam de ce ar trebui să renunțe la aceasta. Este pentru că Dumnezeu a spus: „Pentru că de la Mine este lucrul acesta”. Dumnezeu îl muștrase pe Solomon pentru mondenitatea și neascultarea sa față de Cuvântul lui Dumnezeu, și i-a spus: „Fiindcă astfel a fost la tine ... voi rupe negreșit împărăția de la tine”. Acum, când lovitura a căzut, Dumnezeu îi poate spune lui Roboam: „De la Mine este lucrul acesta”. A căuta să anulezi răul lui Solomon poate fi corect; a ignora căile guvernamentale ale lui Dumnezeu este cu siguranță greșit (compară cu 1 Împărați 11.11 și 2 Cronici 11.4). Roboam și cei de lângă el trebuie să învețe, așa cum, de altfel, trebuie să învățăm cu toții în mijlocul divizărilor pe care le-a produs propria noastră nebunie, că guvernarea lui Dumnezeu nu poate fi ignorată cu ușurință.

Foarte înțelept, Roboam și cele două seminții s-au abținut de la eforturile lor, după cum citim: „Și ei au ascultat cuvintele Domnului” (2 Cronici 11.4 și următoarele). Ei au acceptat umilința și durerea divizării și s-au aplecat sub mâna pedepșitoare a Domnului.

De acum înainte, Roboam rămâne în sfera restrânsă pe care a produs-o împărțirea, căci citim: „Roboam a locuit în Ierusalim”. Înseamnă asta că se așează la o viață de liniște și inactivitate? Nu mai este el preocupat de interesele poporului lui Dumnezeu? Departe de așa ceva, căci citim imediat că el devine constructor: „A construit cetăți de apărare în Iuda” (versetele 5-10). Așa cum am putea spune în zilele noastre: El „i-a întărit pe cei care au rămas” (Apocalipsa 3.2). În afară de aceasta el a purtat de grijă pentru „provizii de hrană și de untdelemn și de vin” (versetul 11). El a purtat de grijă de hrană pentru poporul lui Dumnezeu.

Care a fost rezultatul? Iuda a devenit un refugiu pentru poporul lui Dumnezeu, după cum citim: „Și preoții și leviții care erau în tot Israelul au ieșit la el din toate hotarele lor” și „din toate semințiile lui Israel, aceia care își puneau inima să-L caute pe Domnul Dumnezeu lui Israel” au venit la Roboam. „Și ei au întărit împărăția lui Iuda” (versetele 13, 16, 17).

Timp de trei ani a continuat această prosperitate, dar, din păcate, atunci Roboam a părăsit legea Domnului (2 Cronici 12.1) și dezastrul a urmat în grabă. Dacă ar fi continuat să fie ascultător, cine poate spune cât de multă prosperitate ar fi putut cunoaște în continuare!

Nu ne spune nimic acest lucru, având în vedere divizările din cadrul poporului lui Dumnezeu? Nu s-au făcut eforturi mari pentru a pune capăt divizărilor dintre oamenii lui Dumnezeu, eforturi care de prea multe ori nu au făcut decât să sporească confuzia? Nu ar fi oare înțelept din partea noastră să recunoaștem mâna conducătoare a lui Dumnezeu asupra noastră, din cauza mondenității noastre și a abaterii noastre de la Cuvânt, să ne plecăm sub mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu, să acceptăm rușinea și durerea divizărilor, să perseverăm în ascultare liniștită față de Cuvântul lui Dumnezeu pe baza principiilor lui Dumnezeu pentru poporul Său, căutând să întărim restul și să hrănim poporul lui Dumnezeu? Și nu ar fi oare cei care au acționat cu hotărâre în acest fel, în devotament și fidelitate față de Cuvânt, un refugiu pentru poporul lui Dumnezeu aflat în suferință în fiecare regiune?